

ת"פ 6653/10/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6653-10-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יואב שמלה
נגד
הנאשם פלוני
ע"י ב"כ עו"ד טלי חזום

גזר דין

כללי

הנאשם, יליד 1955, הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של **חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, זאת בהתאם לעובדות כתב האישום, שם מתואר, כי בתאריך 15.12.20, בשעה 19:00 לערך, בדירתם של בני הזוג ועל רקע ויכוח ביניהם לגבי מיקומה של מכונת הגילוח של הנאשם, זרק הנאשם חבילה של נרות חנוכה לעברה, אך לא פגע בה. בהמשך לכך, התקרבו הנאשם אל המתלוננת ואילו היא דחפה אותו, כאשר בתגובה לכך חבל בה בכך שהיכה אותה בחוזקה עם כף יד פתוחה בצדו השמאלי של חזה. כתוצאה מכך, **נגרמו למתלוננת שבירים בשלוש צלעות מצד שמאל**. טענת ההגנה להתקיימות הסייג להגנה עצמית - נדחתה.

בהינתן עתירת המאשימה לעונש מאסר ובטרם שמיעת טיעונים לעונש, נשלח הנאשם לחוות דעת ממונה על עבודות השירות, לבחינת התאמתו לביצוע עבודות שירות. חוות דעת שכזו הוגשה ביום 3.4.23 ומצאה שהנאשם מתאים וכשיר לביצוע מאסר באופן הזה (עם מגבלות).

ראיות לעונש וטיעוני הצדדים נשמעו ביום 8.5.23

ב"כ המאשימה, הגישה תצהיר נפגעת עבירה (**במ/1**), שנרשמה ונחתמה על ידי המתלוננת, מיום 15.12.22, שם חוזרת על דברים שהעידה בפניי, אולם מציינת שמדובר "**באירוע טראומה**" ושתקופת ההחלמה נמשכה כחודשיים ימים, (סבלה מכאבים חזקים והוצרכה לקחת משככי כאבים) וכן שחודש לאחר האירוע אף לא יכולה הייתה לשוב לעבודתה. עוד הצהירה, **שחייתה בפחד כחצי שנה לאחר האירוע ונזקקה לשיחות עם עו"ס**. בד בבד עם כך, מציינת ש"**מאז האירוע האחרון, לא היו מקרי אלימות נוספים**".

המאשימה המשיכה ותיארה את אירוע התקיפה כפי שהוכח לאחר שמיעת ההוכחות, את תוצאת התקיפה שעולה כדי חבלה של ממש בדמות שבירת 3 צלעות והצורך באשפוז למשך 3 ימים לצורך השגחה שמצבה לא ידרדר. עוד הדגישה שטענות הנאשם לא התקבלו. הדגישה כי התקיפה נעשתה על ידי מי שאמור היה לתת למתלוננת ביטחון ובתוך ביתם שלהם, כך שהמתלוננת לא הייתה מוגנת אפילו בתוך התא המשפחתי שלה. הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו; שמירת שלמות הגוף והנפש, והתייחסות הפסיקה לעניין מיגור תופעת האלימות בכלל (ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (03.02.2019)), כשהמסר שאמור לצאת מבתי המשפט הגוזרים את הדין, שלא ניתן להשלים עם פתרון סכסוכים בדרך אלימה. טענה למתחם ענישה בין 9 ל- 24 חודשי מאסר (הגישה פסיקה), כאשר עתרה למקם את הנאשם ברף הנמוך. עוד ציינה שניתן לרצות את המאסר אף בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם, מבקשת להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד בלבד, הדגישה כי הצדדים חזרו לחיות ביחד תחת קורת גג אחת, לאחר אירוע נשוא כתב האישום וכי ענישה חמורה מזו יכולה לפגוע בחייהם אלו. עוד ציינה שהראיות בתיק, סבו סביב היסוד הנפשי שהיה לנאשם בסמוך לפעולת ההדיפה שביצע כנגד המתלוננת (ולא הדחיפה). ביקשה לקבוע את המתחם העונשי בהתאם לעובדות שהוכחו בפני בית המשפט ולא רק בהקשר לתוצאת הפעולה, דהיינו שמדובר באירוע ספונטאני, ממוקד וקצר, מכה אחת ויחידה וכתגובה לדחיפתו של הנאשם על ידי המתלוננת. עוד ביקשה להתייחס לכך, שמדובר במתלוננת מבוגרת אשר אותה מכה, די היה בה כדי לגרום לתוצאה זו, מקום שאחר בגיל צעיר יותר לא היה נחבל באופן הזה, ומכאן שהנאשם אף הוא הופתע מהתוצאה ולא התכוון לה. בנוסף, המתלוננת פנתה לקבלת טיפול רק לאחר יומיים ולא הוצרכה לפינוי מידי ולמעט מכאוב, לא הייתה צריכה התערבות רפואית כלשהי. ביקשה לתת את הדעת לעובדה, שהנאשם מפרנס את המתלוננת והטלת עונש בדמות ביצוע עבודות שירות, יש בה כדי לפגוע בכך. אבחנה את הפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה, כאשר לטעמה מדובר באירועים החמורים מזה שמיוחס לנאשם ועל כן אינו הולם בנסיבותיו. מאידך, ביקשה היא להפנות לענישה בגין אירועים חמורים. שם נקבע מתחם ענישה מסוים, ומכיוון שמקרה זה קל יותר, כך לטעמה, הרי שיש בכך כדי להוכיח טענתה, שהרף הנמוך של המתחם מתחיל ממאסר מותנה ומכאן שזהו אף העונש התואם את הנאשם, נסיבות המקרה ונסיבותיו שלו. לחילופין, מבקשת שככל שיוחלט שיש צורך בענישה קונקרטי, להטיל על הנאשם רכיב של "צ" בנוסף לרכיבי ענישה צופי פני עתיד.

בהמשך ובסמוך למתן גזר הדין, סרקה ההגנה מסמך מאת המרכז לטיפול ומניעת אלימות בעיריית חולון, ממנו עולה, שהנאשם היה מטופל שם כ- 3 חודשים ובין התאריכים 28.4.21 עד 30.7.21.

בנוגע **לתצהיר המתלוננת** - תצהיר נפגעת עבירה, שהוגש (במ/1), טענה לגבי נסיבות שיש בהן מעין יצירת אווירה של "כורח" על ידי המשטרה ואולם עו"ד שעשע אשר הייתה באולמי העידה עליהן כמי שהיא זו אשר התנהלה מול המתלוננת (השאירה את התצהיר בתא הדואר ולאחר שהמתלוננת מילאה אותו בעצמה וללא כל עין בוחנת של שוטר או תובע, אספה אותו מביתה והכניסה אותו לתיק החקירה), הרי שמצאתי שאין כל מניעה מלקבל תצהיר זה על כל האמור בו.

הנאשם, טען בפניי קודם מתן גזר הדין וציין כי אין להוסיף רבות, למעט העובדה שכיום השניים מתגוררים יחד והם חיים כרגיל וכפי שחיו לאורך השנים, שהוא מצטער על התוצאה והוא אף הצטער בפני המתלוננת.

קביעת מתחם העונש ההולם:

קביעת עונשו של הנאשם, יהיה לאור העיקרון לו הבכורה והוא **עקרון ההלימה**, תוך מתן יחס הולם בין חומרת העבירה המיוחסת לנאשם בנסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש אשר יוטל עליו. לצורך קביעה זו יש לבחון מספר אספקטים; **הערכים החברתיים** שנפגעו ממעשה זה ומידת הפגיעה בהם, **מדיניות הענישה הנהוגה** בבתי המשפט ומהן **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (תיקון 113 לחוק).

הערכים החברתיים ומידת הפגיעה

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הינם, שלמות גופו של אדם, שלוותו, בריאות נפשו וזכותו לחיות את חייו בביטחון אישי ללא חשש פוחד, שמא יאונה לו רע. הדברים נאמרים ביתר שאת כאשר הפגיעה נעשתה כלפי בת זוגו של הנאשם, שחיה עמו בביתם המשותף, שם פגע בה.

הפסיקה נתנה דעתה לא אחת, לגבי תופעת האלימות ההולכת ופושה בחברתנו ומאיימת לכלות כל חלקה טובה וכל יסוד מיסודות החברה התקינה, כאשר הכלי לבלימת תופעה מסוכנת זו היא ענישה מרתיעה שיש לנקוט כנגד אלו. כך יש להפנות לדבריו של כב' השופט ג'בוראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (לא פורסם, 3.8.2010):

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת... חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה".

עוד לעניין גישת בית המשפט העליון בכל הנוגע לעבירות אלימות בכלל ראו ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' ברזנסקי** (22.3.2010) וכן רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021).

הדברים יפים שבעתיים בנוגע לעבירות אלימות כלפי בת זוג, שם אמורה המתלוננת להרגיש מוגנת ובטוחה בדלת אמותיה ובוודאי שאינה צריכה לחשוש מבן זוגה עמו החליטה לחלוק את חייה. בית המשפט העליון בנושא זה אמר את דברו ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.8.2009):

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

לאחרונה שב והתייחס בית המשפט העליון ברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21) לנושא זה:

"כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף".

על מנת לקבוע את **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** של עבירת האלימות ובשל המנעד הגדול שבהן היא מבוצעת, יש לתת משקל משמעותי לנסיבות המקרה (ראו ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013), שם בפסקאות 9-8).

נסיבות ביצוע העבירה:

הנאשם בחר בדרך של אלימות פיזית על מנת לפתור ויכוח מילולי בינו לבין המתלוננת ובנוגע לעניין של מה בכך ומתוך תחושת קנאה, ובמעשיו גרם לה לשברים בשלוש צלעות. המתלוננת היא אישה מבוגרת ופגיעה, כאמור, עלולה הייתה לפגוע בה באופן חמור יותר, ולפיכך אף נותרה להשגחה שמא מצבה ידרדר. מאידך, מדובר באירוע קצר שבו הנאשם היכה אותה מכה אחת בדחיפה חזקה אשר גרמה לתוצאה. מכל האמור, אני קובעת כי **הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני-נמוך**.

הענישה הנוהגת:

בחינת הפסיקה הנוהגת מעלה שקיים מנעד רחב וקשת של עונשים הנעים ברף התחתון, ממאסר מותנה ולעיתים מאסר קצר בעבודות שירות ועד למאסר בפועל, כאשר יש התייחסות לדרגות החומרה בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, עוצמת החבלה ותוצאותיה. אומר כי מצאתי לבחון אף פסיקה שעניינה, תקיפה בין בני זוג שגרמה לחבלה של ממש וללמוד ממקרים אלו לפי מידת ה'קל וחומר':

א. ע"פ (מרכז) 47734-01-17 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (16.5.17) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של **חבלה חמורה**, לאחר שהיכה את המתלונן במכת אגרוף לפניו וכתוצאה מכך נגרם למתלונן שבר באף. **בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול שירוצו על דרך של עבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט גזר על הנאשם תוך התחשבות בגילו המתקדם ועברו הפלילי הישן, עונש של 6 חודשים מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית ופיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪.

ב. בת"פ (תל-אביב) 49326-04-19 **מדינת ישראל נ' מכבי** (21.6.22) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של **חבלה חמורה**. שם, הנאשם התרעם על אשתו כאשר לא מצא חפץ מסוים במטבח ביתם המשותף, ובתגובה לכך דחף את המתלוננת והפילה על הארץ. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת שבר GT בתזוזה מינימאלית בכתף שמאל, רגישות בכתף ובצלעות משמאל והגבלה בתנועה בכתף. **בית המשפט קבע מתחם עונש שנע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית**. בית המשפט גזר על הנאשם, 5 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית. לא הוגשו ערעורים על ידי מי מהצדדים.

ג. ת"פ (ירושלים) 38006-02-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.9.20) הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת **חבלה של ממש בן זוג** ועבירת איומים. **בית משפט השלום קבע מתחם עונשי הולם הנע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר בע"ש, פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת וענישה נלווית.

ד. ע"פ (תל-אביב) 11523-06-20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.7.20) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת **חבלה של ממש** לבת זוג ובאיומים. **בית המשפט השלום קבע מתחם עונש כולל שיכול להתחיל ממאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית**. שם ביהמ"ש הסתפק בענישה שיקומית בחריגה ממתחם העונש.

ה. ת"פ (אש') 27788-06-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4.6.19) - הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. **בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר בן מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות ועד ל-14 חודשי מאסר בפועל**.

בשים לב למדיניות הענישה ולאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, אני קובעת **שמתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית**, כאשר מעשיו של הנאשם, ואשמו והיחס ההולם בין כלל השיקולים, מציבים את הנאשם ברף העליון בשליש התחתון של המתחם.

אומר, שלא מצאתי שהפסיקה שהוגשה על ידי הצדדים, יש בה כדי לבסס מדיניות ענישה מתאימה למקרה זה שלנו.

בהתייחס לפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה; ת"פ 27146-04-17 **מדינת ישראל נ' אליהו בוקין** - אלימות על רקע סכסוך בכביש, שם דובר על אלימות נמשכת וקשה, ת"פ 2093-04-19 **מדינת ישראל נ' ניר מזר**, עבירה של חבלה של ממש, אם כי התוצאה הייתה קשה יתר והאלימות אף היא נמשכה זמן לא מבוטל.

בהתייחס לפסיקה שהגישה ההגנה, הרי שלא ניתן ללמוד ממנה דבר, שכן הפסיקה כללה עבירות שונות (פציעה),

אירועים ותוצאות קשות, ומכך ששם קבע בית משפט כי מתחם הענישה מתחיל מעבודות שירות, אזי מבקשת ללמוד מ'קל וחומר', אלא שבעצם הבקשה היא ללמוד מ'חומר לקל' ולמידה שכזו איננה מתאפשרת (רע"פ 7378/13 ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל, ת"פ 15572-12-20 מדינת ישראל נ' יוסי לוי, ת"פ 15042-01-20 מדינת ישראל נ' תמר טקלה). בנוסף הגישה פסיקה, שתוצאתה קשורה בהליך שיקומי חיובי שעבר הנאשם, זאת בשונה למקרה דכאן (עפ"ג 56964-11-19 מדינת ישראל נ' דוידסקו) ועל כן לא מצאתי שניתן לסמוך על פסיקה זו.

העונש המתאים לנאשם והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות,

הנאשם בן 68, לחובתו נטלתי בחשבון, שהורשע לאחר ניהול הוכחות, במהלך כך הגיעו להעיד המתלוננת ובתו ואף הרופא אשר טיפל במתלוננת. אומר כי לא קיבלתי את דברי ההגנה שההוכחות נוהלו באופן דווקני וסבו סביב סוגיה אחת ממוקדת, שכן מהרגע שהנאשם כפר, הרי שכפירתו הקיפה את כלל הפרמטרים ואין בעניין זה אלא להפנות לפרוטוקול הדיונים ולהכרעת הדין. עוד לחובתו של הנאשם הכאתה באופן חזק עם כף ידו את בת זוגו, שהינה אישה מבוגרת ודווקא מתוך היכרותו עמה אינו יכול לומר שלא יכול היה לצפות שאירוע זה יגרום לחבלתה כפי שהיה בסופו של יום, שכן, מי אם לא בן הזוג - הנאשם, שחולק עם המתלוננת אם חייו, אמור להבין ולדעת מי האישה מולו, מה חולשותיה וממה להיזהר מכל משמר. עוד לא אקבל את טענת ההגנה שדחיפה זו את המתלוננת, הייתה רק בתגובה לפעולה שביצעה נגדו, שכן קיבלתי את גרסת המתלוננת שם אמרה, שעל מנת להרחיקו ממנה דחפה אותו ודי בכך היה, כדי לגרום לו להירתע ולסגת. בנוסף, יש להפנות ל'תצהיר נפגעת', שמסרה המתלוננת, שעולה בקנה אחד עם עדותה בבית המשפט משם הייתה שרויה בטרומה ופחד גם תקופה ארוכה לאחר האירוע, שהייתה צריכה לעזוב את ביתה שלה לאחר אירוע ולהתגרר בבית בתה, זאת על מנת לשמור על נפשה וגופה. עוד שהיה צורך באשפוז לצורך פיקוח וכן שהיה לה צורך לשוחח עם גורם מקצועי.

לטובת הנאשם, שקלתי שהוא נעדר עבר פלילי, את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות (כשלוש שנים) והעובדה שהמתלוננת מציינת שמאז האירוע, נשוא כתב האישום, לא היו אירועי אלימות נוספים ושלפי דברי הנאשם, יחסיהם היום 'תקינים' והם מתגררים יחד תחת קורת גג אחת. עוד נטלתי בחשבון שהנאשם עבר טיפול של כ- 3 חודשים במרכז למניעת אלימות, אם כי לא ראיתי כל התייחסות לתוכן המפגשים והשפעת הטיפול על הנאשם ובעניין זה יש להפנות לדברים שאמר בפניי ולא ראיתי שמדובר בחרטה על ביצוע והתנהלותו באירוע, אלא אך ורק על התוצאה. כמו כן, לטובתו לקחתי בחשבון שהוא עובד כנהג מונית ומפרנס את משפחתו (כך לפי דבריו).

לא מצאתי שניתן לסטות מן המתחם שקבעתי לקולא, שכן הנאשם אינו עומד באף פרמטר שנקבע בחוק ובפסיקה, ולפיכך בקשת ההגנה לענישה הצופה פני עתיד או של"צ אינה מתאימה למקרה זה. ובהינתן גילו, נסיבות המקרה והיעדר פלילי ושלל השיקולים, הרי שהעונש המתאים לנאשם הוא מאסר בעבודות שירות.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 5 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות. הנאשם יבצע את עבודות שירות ב'המשקם', רחוב

המלאכה 26 בחולון, 5 ימים בשבוע, על פי טווח השעות המתאפשר בחוק. תחילתן של ביצוע העבודות **ביום 31.5.23** והן תהיינה בפיקוח מפקח אחראי אביב יעיש, מס' נייד: 0506096340. תשומת לב הממונה על עבודות השירות כי הנאשם הוא בעל מוגבלות ויש לתת לכך את הדעת ועל כן אני קובעת כי עבודות השירות יתבצעו לפי 7 שעות יומיות וזאת לאור חוות הדעת, לפיה הנאשם מתאים לעבודות שירות במגבלות.

על הנאשם להתייצב לפני מפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה בתאריך תחילת העבודה, בשעה 08:00, במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות שירות, ת"ד 81, רמלה.

אני מודיעה לנאשם כי עליו להודיע לממונה על כל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו, וכן עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, שכן אי מילוי עבודות השירות על פי הנחיות המפקח, עלול להביא להפסקתן ולכליאה במתקן כליאה.

2. **3 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות ובכלל כך אף עבירת איומים.

3. שקלתי האם להטיל על הנאשם פיצוי, אולם מכיוון שרכיב זה יוצא מהכיס המשותף של התא המשפחתי מצאתי, בסופו של יום, שלא לעשות כך. מאידך, הנאשם יחתום על **התחייבות כספית בסך של 3,000 ₪ לתקופה של 3 שנים** שלא יבצע עבירת אלימות כולל עבירת איומים. רשמתי בפניי שהנאשם הצהיר כי הוא מבין משמעות רכיב זה.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעת קצין המשטרה. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם עפ"י החלטת קצין משטרה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק או בתיק המעצרים הקשור לתיק זה ובהעדר מניעה על פי דין, יוחזר הפיקדון למפקיד או לידי מי מטעמו עפ"י יפוי כוח.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר העתק לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

